

Francetu Peroviču v spomin

*KO UPI ŽIVLJENJA NEKOČ SE PODREJO,
NA SVOJE NAJDRAŽJE SE VEČ NE OZREJO,
ČETUDI V NARAVI PRELEPO JE VSE,
TOČIMO PREGRENKE, BRIDKE SOLZE.*

*ZAŠLO NAM JE SONCE, STEMNIL SE JE DAN,
KO ZVEDELI SMO, DA SO UPI ZAMAN,
KO PRIJATELJ VZEL JE SLOVO,
MED NAS GA NIKOLI ZDAJ VEČ NE BO ...*

V prečudovitih, že prazničnih dneh, ko je vsa narava sijala v soncu in so se lesketale zasnežene poljane, je legla tema, bolečina na srca predragih, ko se je iz naše sredine poslovil velik prijatelj, nadvse priljubljen in zgleden član Medobčinskega društva slepih in slabovidnih Koper.

Usoda ga je zaznamovala že leta 1943, takoj po kapitulaciji Italije, ko je komaj šestletni fantič zaradi eksplozije bombe popolnoma oslepel. Sledilo je šolanje najprej v Portorožu, kjer je bil takrat Zavod za slepe Primorske, kasneje, ko je prešlo to ozemlje pod cono B, pa so ga premestili v Zavod za slepe v Ljubljano, kjer je končal osnovno šolo in nižjo gimnazijo. V Zagrebu se je kasneje izučil za telefonista, se vrnil domov in se zaposlil na Topolu kot delavec v zabožarni, leta 1962 pa na novi Lesonitovi telefonski centrali, kjer je bil vse do upokojitve.

Kot aktiven član Medobčinskega društva slepih in slabovidnih Koper je vrsto let deloval v organih upravljanja, različnih de-

lovnih telesih in komisijah, kjer je s svojim znanjem in delom pripomogel k hitremu razvoju in uspehom društva. Še posebej mu je ležalo področje socialnega dela, kjer se je razdaljal in na različne načine pomagal blažiti in odpravljati socialne stiske slepih sočlanov. Vseskozi je bil dejaven tudi na področju kulture in športa, saj je bil eden prvih slepih smučarjev v takratni skupni domovini in svetu, od koder se je tudi po njegovi zaslugi smučanje slepih pričelo širiti v svet, saj je bilo to, da slepi tudi smučajo, za takratne razmere in pojmovanje skorajda neverjetno. Dominiral pa je seveda tudi v drugih specifičnih športih slepih. Tako je bil aktiven igralec in reprezentant takratne skupne domovine v igri z zvonečo žogo, večkratni društveni in slovenski prvak v steznem kegljanju. Tuja pa mu ni bila niti kraljica športa, atletika, ki ji je moral zaradi prevelike oddaljenosti od Kopa opustiti, saj takrat ni bilo možnosti treningov v Ilirski Bistrici. Njegov prijatelj Mltko in on sta bila dolga leta bistriški maskoti na tandem kolesu, s katerim sta premagovala okoliške strmine in prekolesarila vso bistriško dolino in okoliške kraje. Slepota, ki ga je zaznamovala za vse življenje, mu ni predstavljala skorajda nikakršnih ovir, saj jo je znal s svojo vztrajnostjo preseči na vseh področjih. Zaradi izjemne orientacije se je s pomočjo razpoznavne bele palice samostojno gibal po bistriških ulicah, tako da zanj ni bilo nikakršnih preprek in ga

je marsikdo od občanov občudoval. Samostojen pa je bil tudi na veliko drugih področjih, saj je navkljub slepoti živel sam in dolga leta popolnoma samostojno vodil lastno gospodinjstvo. Še več. Vrsto let je vzorno skrbel tudi za svojo ostarelo mater. Ob vsem tem pa se je vseskozi dejavno vključeval v družbeno in socialno življenje okolja, kjer je bil sprejet kot enakovreden, ustvarjalen in koristen člen družbe. Bil je član vrsto društev civilne družbe, pevskih zborov, kot tudi drugih civilno pravnih organizacij. Svojo človekoljubnost pa je izkazal z več kot 80-krat darovano krvjo. Z gotovostjo lahko trdimo, da je Franc Perovič s svojo zagnanostjo, trmo in vztrajnostjo veliko pripomogel k prepoznavnosti slepote in ozaveščanju okolja, v katerem živimo, za kar smo mu hvaležni. Kajti znal je darovati in razdajati svoje pozitivne moči, znal občudovati vse tisto, kar mnogi z najostrejšim pogledom nikoli ne vidijo. Medobčinsko društvo slepih in slabovidnih Koper zato danes z vsemi svojimi člani in sodelavci, ki so bili v veliki meri tudi prijatelji, tiho žaluje za njim. Naj počiva v miru v njemu tako dragi podgrajski zemlji, v kraju, ki ga je neizmerno ljubil, navkljub temu, da se je prav tam pričela njegova življenjska kalvarija.

Tajnik Društva slepih in slabovidnih Koper: Drago Šajn

